

„Daar denk ik liefst zoo weinig mogelijk aan,” riep de ander, zijn arm om haar leest slaande en haar meetronend, door den duisteren winkel heen, naar de achterkamer waar twee kaarsen brandden. „Hoe maakt het de man van de huisvrouw van Mourand?” ging hij voort, zich op een sofa vleidend en haar naast zich trekkend.

„Kostelijk,” antwoordde ze. „Hij wordt, schrijft hij, dik en vet en zegt dat het groene zoodje niet ver van de stadhoudelijke poort is.”

„Schei uit met de politiek!” riep Blijleven onthutst. „Daar heb ik van avond al te over van gehoord; zeg me liever wat je daar voor een nieuw snufje hebt liggen.” En hij wees op twee pakjes, het eene in rood, het andere in wit papier gewikkeld.

„Dat zijn, als het UEd. belieft,” antwoordde Betje, weder in den koopmanstoon vallend, „de nieuwe roode en witte Circassische papieren, zeer treffelijk in het gebruik, dienende het roode tot blanketsel en het witte om zweertjes, puistjes, koperachtig vel en zomervlekken in het gezicht weg te nemen.” Zij maakte eene sierlijke nijging, zelve er over voldaan, dat ze het opschrift der pas ontvangene pakjes reeds zoo goed in het hoofd had.

„Mooi zoo,” zei Blijleven. „Als er onder het menschelijk geslacht nu nog op apen willen blijven lijken, is het jou schuld niet. Maar wat was je bezig te schrijven? Je hebt zoo waar inkt aan je vinger, *ma belle parfumeuse*.” En, den wijsvinger van haar rechterhand omhoog houdende, toonde hij haar een schier onzichtbaar blauw vlekje, dat op de matblanke, van *crèmes* en *pâtes* verzadigde huid, scherp afstak.

„Hu!” riep het welriekende vrouwtje verschrikt en haastte zich een puimsteentje te halen, coquetteerend en minauderend, heel lang noodig hebbend voor het kleine plekje, daar ze bang was haar vingertje te wonden als ze wat hard schaaftde. Toen nam ze een blad papier, naast de *Dictionnaire encyclopédique des perruquiers* slingerend, en toonde het Blijleven, die er uit las hoe de huisvrouw van Mourand gedurende een aanstaande kermis in de buurt met haar parfumeurs- en bijouteriekraam zou staan vlak over den drogistwinkel, daar de oude gaper uithangt, op de markt.

„De affaire gaat zonder Mourand ook wel. Dat had ik altijd wel gedacht,” meende Blijleven, met wiens bedoelingen van dien avond het strookte des echtgenoots beteekenis zooveel mogelijk te verkleinen.

„Och ja,” zei Betje, „ten minste de parfumeurs- en bijouteriezaken. Maar met de pruiken kan ik het niet klaren; daarvoor was hij een echt *esprit créateur*. Zoo wist hij de geestelijke pruiken zoodanig te maken, dat zij niet alleen stemmig waren maar zelfs een voorkomen van heiligheid en verzaking aan hen, die ze droegen, gaven, zoodat dan ook de door hem gepruikte geestelijken doorgaans rijke huwelijken deden. Den domsten raadsleden en advocaten, die hun tijd aan de academie verlichtmist hadden, wist hij door zijn pruiken een gedaante van bekwame en fatsoenlijke lieden te schenken. Ook had hij een afzonderlijk soort voor apothekers, welke hen, als zij slechts wisten te beletten dat hun klisterspuiten boven de kleppen der rokzakken uitstaken, voor dokters deed aanzien.”